

преживѣлъ презъ страшното време на бунтове, пожари и кръвъ, Вазовъ отсетне разказалъ въ романа „Подъ игото.“

Когато турцитѣ претърсили Сопотъ, за да дирятъ възстаници, Вазовъ, когото чакала бесилка, успѣлъ да избѣга и отпътувалъ за Пловдивъ, а отъ тамъ презъ Цариградъ заминалъ за Букурещъ, дето става членъ на Революциония комитетъ. Това било презъ страшнитѣ априлски дни (1876), когато Тракия била потопена въ пламъци и кръвъ, възстанието бърже потушено, и Марица шумѣла окървавена. . . Презъ това време написалъ множество стихотворения, влѣзли въ сбирката му „Прѣпорецъ и Гусла“ и „Тжгитѣ на България.“ Следъ обявяване на Освободителната война и минаването на руситѣ при Свищовъ, Вазовъ билъ назначенъ отъ князь Черказки за чиновникъ. Презъ свободнитѣ години той билъ съдия, народенъ представителъ и министъръ на народното просвѣщение.

Презъ есента на 1895 година цѣлиятъ български народъ отпразднува тържествено 25 годишния юбилей на Вазова, а следъ други 25 години (1920) Вазовъ бѣ честитъ да доживае и 50 годишния юбилей на своята поетическа дейность заедно съ 70 годишнината отъ рождението му. Година следъ това поетътъ почина отъ пукване на сърдцето. И тоя пжтъ както държавата, тѣй и народътъ отдадохъ своята безкрайна почитъ къмъ най-голѣмия и най-плодовитъ свой поетъ.

*

Десетъ години отъ смъртта на Вазова. Но поетътъ не е умрѣлъ. Той продължава да живѣе въ пѣснитѣ си, продължава да ни разказва за ху-